

De storm begint langzaam te minderen en Ralph kan steeds meer zien. Hij ziet Liv een kleine honderdvijftig meter verderop staan.

Hij is de juiste richting ingelopen. Ze heeft haar wapen op Corban gericht. De jongen zit hijgend op de grond, met zijn hand om zijn arm. Hij vraagt zich af hoe ze hier terecht zijn gekomen. De poort is de andere kant op.

Bloed sijpelt tussen Corban zijn vingers door.

Ralph rent in een boog om hen heen tot hij recht achter Liv staat. Zo zacht hij kan loopt hij dichterbij hen toe. Corban zijn ogen schieten een seconde langs Liv af naar hem. Ralph legt zijn vinger voor zijn mond om te seinen dat hij haar niet moet alarmeren.

Corban zijn ogen verplaatsen terug naar Liv.

'Liv, alsjeblieft,' smeekt hij, zijn stem breekt. In zijn ooghoek ziet hij de afstand tussen Liv en Ralph steeds kleiner worden.

Zodra hij binnen sprong afstand is, zet hij zijn voeten af en duikt naar haar toe. Hij grijpt haar vast en trekt haar omver het zand in. Een harde knal galmt over de vlakte heen. Ze krimpen allemaal in elkaar door het plotse harde geluid. Liv hoekt haar elleboog naar achter en raakt Ralph in zijn buik.

Ondanks de enorme stekende pijn die in zijn buik volgt grijpt hij haar opnieuw bij haar schouder, om haar opnieuw naar de grond te trekken. Haar wapen ligt pal naast hen in het zand.

Lukas ziet zijn kans en kruipt zo snel hij kan door het zand naar het ding toe. Hij grijpt hem vast en gooit hem zo hard hij kan naar achteren.

'Laat me los!' schreeuwt ze nog steeds vechtend tegen Ralph zijn greep.

Hij herplaatst zijn armen en grijpt haar met beide armen om haar nek heen. Hij duwt zich achterover in het zand, waardoor Liv de grip onder haar knieën verliest.

'Liv, doe rustig,' gromt hij in haar oor.

Ze krijgt grip op zijn pols en met beide handen trekt ze er zo hard ze kan aan. Zodra ze meer ruimte tussen haar keel en zijn armen voelt, glipt ze ertussen vandaan. Haar voeten duwen al door het zand heen voor ze de kans heeft om volledig te gaan staan. Een voor een staart ze hen aan.

Ralph zit op zijn knieën, klaar om in de aanval te gaan.

'Luister naar me,' hijgt hij.

Ze frons haar wenkbrauwen als haar ogen op hem gefocust blijven.

Dan valt hem iets op. Meerdere zenuwen vanaf haar nek naar haar oor zijn felrood gekleurd. Hij kijkt op naar Lukas, de jongen schijnt nog niks door te hebben. 'Corban,' zegt Ralph zonder zijn blik van Lukas af te halen. 'Ik wil dat je, zodra je de mogelijkheid ziet, haar onderuit haalt.'

Zijn ogen verplaatsen even naar Liv toe. Hij voelt de ogen van Corban in zijn rug branden.

'In haar nek,' hoort hij Lukas ineens zeggen.

'Juist. Ze is gestoken,' zegt Ralph wat hij zojuist gezien heeft.

'Ze hallucineert,' constateert Lukas. Hij ziet Ralph knikken als hij opkijkt.

'Hoe kan dat nou?' vraagt Corban verward.

Ze snappen nog steeds niet hoe die Arakiëns hier gekomen zijn.

'Geen idee, dit klopt ook niet. Dat is alleen geen zorg voor nu,' zegt Ralph als hij ziet dat Liv opnieuw in de aanval wil schieten.

Corban springt op haar af en haalt uit met zijn voet. Hij haakt hem om haar enkels en trekt haar onderuit. Ze begint te hoesten als ze een harde klap achterover in het zand maakt. Met zijn voeten naast haar middel knielt hij neer. Hij duwt haar terug naar de grond als ze overeind wil komen. De woede in haar ogen begint langzaam plaats te maken voor paniek.

'Laat los,' smeekt ze zacht.

Corban voelt een steek in zijn maag als hij de paniek ziet vergroten.

'Wat is nu het plan,' vraagt hij zonder zijn ogen van haar af te halen.

'Houd haar goed vast,' is het enige wat Ralph zegt.

Corban ziet de jongen vanuit zijn ooghoek in beeld komen. Hij knielt naast hen neer. Corban kijkt een paar seconden op naar hem en ziet dat hij een injectienaald in zijn handen heeft.

'Wat is dat?' vraagt hij, zijn hart slaat een slag over als hij ziet dat hij de naald vlak onder haar ribbenkast in haar zij steekt. Iedereen weet dat er geen makkelijke genezing is na een steek van een Arakiën.

'Dan kalmeert ze in ieder geval,' antwoordt hij.

Corban voelt de schouders van Liv langzaam ontspannen naarmate Ralph de vloeistof injecteert. Als ze dit eerder hadden geweten, had hij Lukas haar nooit de adrenaline toe laten dienen.

'We moeten hier nu weg,' zegt Lukas en duwt zich op uit het zand. Het valt hem nu pas op dat de poort waar Liv naartoe aan het rennen was verdwenen is. De Arakiën heeft zich ook in zijn hoofd weten te planten, toen ook hij dacht de poort te zien staan.

'Het is nog een flink stuk terug, de Arakiën heeft jullie verder van de poort gedreven. Elias heeft de auto meegenomen,' zegt Ralph als laatste en kijkt naar Corban.

Corban kijkt hem van onder zijn wimpers verbaasd aan.

'Wat?' vraagt hij ongelovig.

'Hij is gevlucht,' legt Ralph uit.

Corban klemt zijn kaken op elkaar om zijn woede voor nu te onderdrukken. Ze moeten hier eerst veilig weg zien te komen. Hij gaat de confrontatie met Elias wel in A'Ergatheim aan.

Hij tilt Liv zo voorzichtig mogelijk op van de grond.

De storm is geklaard en ze hebben weer zicht voor zover de dimensie zichtbaar kan zijn.

Na tien minuten lopen komt de poort naar aarde weer in beeld. Ondanks dat, zal het nog dik twee kilometer lopen zijn.

‘Zal ik haar overnemen?’ vraagt Lukas als hij de vermoeide houding van Corban ziet.

‘Nee,’ antwoordt hij kort en blijft zo stevig mogelijk doorlopen. Hij wil haar zelf veilig thuis brengen. Ze is zijn verantwoordelijkheid.

Een luide ratel ontstaat achter hen. Ze kijken alert rond als het geluid harder en harder wordt. Wat aangeeft dat de oorzaak dichterbij moet komen.

‘Blijf lopen,’ zegt Lukas, als hij achteromkijkt om een mogelijke oorzaak te ontdekken.

Er is niks te zien.

‘Arakiëns,’ zegt Ralph als hij het geluid al snel weet te plaatsen.

Hij ziet Corban zijn schouders aanspannen bij het horen van de naam van het monster. De jongen is niet van veel dingen bang, maar Arakiëns zijn een van zijn grootste nachtmerries.

‘Kijk uit!’ Lukas duwt Ralph zo hard hij kan aan de kant. De jongen valt in het zand en draait in een ruk op zijn rug. Een enorm stenen blok vliegt tussen hen door en klappt in het zand. Een enorme stofwolk ontstaat als de steen door het zand rolt en tot stilstand komt.

Ralph en Lukas kijken elkaar een seconde aan voor ze tegelijkertijd hun wapen van hun middel aftrekken.

‘Corban, ga naar de poort,’ beveelt Lukas hem.

Corban kijkt om naar zijn vriend en twijfelt. Hij heeft altijd beloofd dat hij hen nooit achter zal laten.

‘Ga!’ roept Lukas boos als hij ziet dat de jongen niet van plan is door te lopen.

‘Ze heeft hulp nodig,’ zegt Ralph, wetende dat dit de knoop door zal hakken. Corban gromt onder een zucht en draait om. Met Liv stevig in zijn armen loopt hij verder naar de poort.

‘Laat ze niet in je hoofd komen,’ fluistert Ralph tegen Lukas, zijn oren gespits hopen op een hint van de Arakiëns. Een zacht geratel klinkt langs hun voeten. Ze mikken tegelijk naar de vloer en beginnen te schieten. De klappen van de wapens slaan over de vlakte heen.

Lukas voelt iets langs zijn been glibberen. Voor hij de kans krijgt om te zien wat het is, wordt hij onderuit getrokken. Zijn wapen valt uit zijn hand.

‘Lukas!’ Ralph draait om als hij een doffe klap achter hem hoort. Hij begint vlak voor Lukas zijn voeten te schieten als hij ziet dat hij vastgegrepen is.